

Isten szeretete

(János 3,16)

Az eddigiekben Isten két tulajdonságát, szuverenitását és igazságosságát vizsgáltuk röviden. Tovább lépve Isten szeretetére, meg kell állapítanunk, hogy Isten jellemvonásai közül a szeretet az, mely személyének lényegét írja le. Hogyan ismerhetjük meg Isten szeretetét? Azokon a dolgokon keresztül melyekkel naponta gondoskodik rólunk? Vagy annak tanulmányozásából, ahogyan a világegyetemet tartja fenn, hogy az emberiség élhessen és élvezhesse a teremtést? A szeretet emberi kifejezési formái kapcsán többféle dolog juthat eszünkbe. Gondolhatunk például a szeretet megjelenési formáira, a mások iránti szeretetünkre vagy a mások irántunk érzett szeretetére. De hogyan fejezi ki Isten az ember iránti szeretetét? Ebben a fejezetben ezt fogjuk tárgyalni, méghozzá egy konkrét bibliavers alapján. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16). Mindannyian jól ismerjük ezt a verset, de sokszor átsiklunk afelett, milyen mélyen gyökerező szeretetről beszél.

A szeretet Istennél kezdődik

Azért kezdődik Istennél a szeretet, mert Ő annak forrása. János apostol szerint „Isten szeretet” és „a szeretet Istentől van” (1 János 4,7-8). Nem csupán arról van szó, hogy Isten szeret bennünket, hanem arról, hogy Isten természete önmaga a szeretet. Isten legfontosabb jellemvonása a szeretete, és ebbe beletartozik minden cselekedete. Ha egy személy szeret valakit, annak oka szeretetének tárgyában keresendő. Más szóval, szeretete azt fejezi ki, hogy az adott személyt valamilyen okból érzelmileg vonzónak találja.

Isten szeretete azonban nem irántunk érzett vonzalma, embere indítóokok vagy cselekedetek eredménye. Isten nem azért szerette az embert mert valami vonzót talált benne vagy mert arra méltónak ítélt volna bennünket. Ellenkezőleg, Isten azért szeret, mert szeretetének tárgyául választott bennünket. Tudatos döntésről van szó, amelyet Isten az örökkévaló múltban tervezett el és valósított meg. Isten szabad elhatározásából szeret bennünket, és cselekedeteiben mutatja meg irántunk való szeretetét. „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett.” (5 Mózes 7,7-8) Ez a vers egyértelműen azt igazolja, hogy Isten nem azért szereti Izráel gyermekeit, mert méltóak szeretetére, hanem pusztán azért, mert Ő szuverén módon így döntött. Ez ránk nézve is igaz. Bennünk sincs semmi olyan ami Isten számára vonzó lenne.

A görögben az „agapé” szó fejezi ki Isten szeretetét a teremtett világ és benne az ember felé. Ilyen szeretetre csak Isten képes. Ennek a szeretetnek nincsen szükségszerű oka, nem valamilyen vonzó tulajdonságra adott érzelmi válasz – ez a szeretet tökéletes, hiánytalan és befolyásolhatatlan. Nem lehet kiérdemelni, pusztán az isteni akarat megnyilvánulása, Isten jellemének lényege. „De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett” (Efezus 2,4). Isten szeretének tárgya: a világ, görögül „kozmosz”. Ezalatt nem a föld vagy az univerzum értendő, hanem az emberiség. Isten téged és engem választott ki arra, hogy szeretetének tárgya legyünk. Vajon mi volt az bennünk, amiért Isten ilyen döntést hozott? A bennünk levő szeretet? A bennünk levő jóság? A hűségünk? Vagy talán a bennünk levő szentség? Egyik sem. A biblia szerint az ember nem engedelmességet Isten parancsolatainak hanem elhagyta Őt. Az ember hátat fordított Istennek, Isten ellenségévé, Istent gyűlölővé vált. „Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket” (Titusz 3,3-5). Láthatjuk tehát, hogy Isten szeretetének semmi köze ahhoz, hogy kik vagyunk vagy mire vagyunk képesek, Isten lényéből eredően szeret, szeretete egyedül szuverén elhatározásából fakad.

Isten szeretete Fiában nyilvánult meg

Az ember a szeretetet az abból fakadó cselekedetekből ismerheti meg. Isten szeretete abból látható, hogy Fiát, Jézust adta az emberiségért. Krisztus élete, és kiváltképpen az Ő kereszthalála az isteni szeretet tökéletes kinyilatkoztatása. Az „adta” szó gazdag jelentéstartalommal bír. Először is kifejezi azt, hogy valaki jóságot és szívességet tanúsít valaki más iránt. Az idézett vers második fele, „amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete” arra utal, hogy Isten, Fia által mutatta meg jóságát.

Másodszor, a szó ajándékra is utal. Pál apostol a Római levél 5. fejezet 18-ik versében utal arra, hogy egy ember igaz cselekedete hozta meg minden ember számára a megigazulás ajándékát. Isten ingyen kegyelemből adta Krisztust engesztelő áldozatul az egész világ bűnéért. „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Efezus 2,8-9). Krisztus Isten ajándéka volt az emberiség számára.

Harmadszor, az „adta” szó engedelmességet is jelent. Istennek az Atyának nem kellett erőszakkal kényszerítenie Fiát Jézust arra, hogy eljőjön a világba, megváltsa és megbékéltesse az emberiséget Istennel. „Emberekhez hasonlónak lett ... megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Filippi 2,7-8). Krisztus önként vetette alá magát az Atya akaratának.

Végül a szó arra is utal, hogy Krisztus emberi szenvedéseknek és emberi korlátoknak vetette alá magát, élete végén pedig embertársaitól szenvedte el a megaláztatást és a fájdalmat. „Mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát arra, aki igazságosan ítél” (1 Péter 2,23). Értünk is szenvedett akkor, amikor az egész világ bűnéért érte a büntetés. Vizsgáljuk meg részletesebben mit is adott nekünk Isten pontosan. Csupán angyalait adta volna, vagy csupán oltalmát és mindennapi kenyerünket? Nem, Isten sokkal többet adott ennél, a legjobbat ami az emberiségnek adhatott, egyszülött Fiát. Az egyszülött görögül „monogenész”. Az Újszövetségben egyedül János apostol használja ezt a szót Krisztussal az Isten Fiával kapcsolatban.

A szó előtagja a „mono” Krisztus egyediségét hangsúlyozza. Egyedül Ő az Isten Fia. Krisztus egyedülálló, hiszen Ő az Isten, a világ teremtője. Ő a Szentháromság öröktől létező második személye, Isten Fiaként magával Istennel azonos. Ő az Ember Fia, aki emberi formát öltve jött el a világba. Ő az Isten-ember, Krisztus Jézus, az Isten báránya, aki önmagát áldozta fel az emberiségért, feltámadt a harmadik napon és most Isten jobbán ül. Ő a nagy főpap, aki a mennyben jár közben értünk és Ő a hamarosan visszatérő király. Senki sem hasonlítható Krisztushoz. A Zsidókhoz írt levél szerzője szerint „Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása” (Zsidók 1,3). Ő Isten tökéletes megnyilvánulása.

Az „egyszülött” kifejezés nem arra utal, hogy a Fiúságának kezdete lett volna, Krisztus ugyanis nem akkor vált Isten Fiává, amikor emberré lett, hiszen Ő öröktől fogva Isten Fia. „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég” (Jelenések 22,13). Egyszülöttsége különleges kapcsolatra utal, melyet meg kell különböztetnünk az emberi viszonyoktól. Ez a kifejezés tehát nem emberi, időbeli kapcsolatra utal, hanem a két isteni személy között fennálló örök mennyei kapcsolatra. Nem Krisztus testet öltése volt Fiúságának – az Atyával való kapcsolatának a kezdete. „Mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult” (Filippi 2,6-7).

Isten ajándékának nagyszerűsége az Atya Isten és a Fiú Isten közötti viszonyból látható. Az ajándék nagysága abban rejlik Akit Isten nekünk adott. Azon felül, hogy Krisztus az embereknek adatott, Ő meg is halt értünk a kereszten. „Ez a szeretetet, és nem az, ahogyan mi szeretjük Istent, hanem az, ahogyan ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért” (1 János 4,10). Ha a Fiú úgy jött volna el a világba, hogy nem hal meg a kereszten a bűneinkért, Isten ajándéka nem sokat jelentene számunkra, hiszen még mindig Isten ítélete alatt lennénk, örökre elveszve. Bár az emberi elme számára Krisztus testet öltése önmagában egy csodálatos esemény, kereszthalála még ennél is felfoghatatlanabb. Soha sem gondolhatunk üdvösségünkre és Krisztus kereszthalálára mint két egymástól független eseményre, hiszen mi az Ő halála által kaptunk örök

életet. „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róma 5,8). Isten szeretete nem csak abból látszik, hogy odaadta a Fiát, hanem abban is, hogy a Fiú meghalt értünk.

Fel tudod-e dolgozni, hogy a Fiú Isten a te bűneidért halt meg helyettesítő áldozatként? Bár felfoghatatlan, mégis szilárd tény, hogy Ő felvállalta és magára vette bűneinket. A világtörténelem egy adott pontján Őt vádolták bűneinkért, és Ő szenvedte el engedetlenségünk büntetését „Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget” (Zsidók 5:8).

Válaszunk Isten szeretetére

A fentiekben azt tanulmányoztuk, amit Isten értünk tett. Bár jó érzés ezen elmélkedni, mégsem tehetjük ezt vég nélkül, hiszen személyessé csak akkor válik az üdvösség, ha meghalljuk Isten szavát. Üdvösségre egyedül Isten kínál nekünk, mi válaszolhatunk a hívásra. Először is, Isten azt várja el tőlünk, hogy szeretetére hittel válaszoljunk, higgyünk Őbenne. Ez az első lépés amit egy bűnös az örök életre vezető úton megtesz. Ha valaki nem veti bizalmát az Úr Jézus Krisztusba, nem élvezheti szeretetének ajándékát. Hinni annyit tesz mint bizalmadat Krisztusba vetni, ha hiszel teljesen rábírod magadat. A Szentírás egyértelműen meghatározza, hogyan kell Krisztusban hinni. „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róma 10,9-10)

Számomra is fennáll ez a lehetőség? Teljes mértékben! Az üdvösség nem csak egy bizonyos csoportra vagy szektára korlátozódik, hanem mindenkié. Bárki, aki hisz Jézusban megkapja. „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében” (János 1,12). Az ajtó már nyitva áll, a döntés, hogy belépsz-e rajta vagy sem csak rajtad múlik. Isten már mindent megtett üdvösségünkért.

A Krisztusba vetett hit vagy hitetlenség következményei

Mik a Krisztusba vetett hit vagy hitetlenség következményei? Ha hiszel benne, akkor nem kárhozol el, hanem örök életed lesz. Az örök szó görög megfelelője „ajonosz” melynek jelentése folyamatos vagy végleges. Az örök élet tehát változhatatlan tény. Az Élet Fejedelmét megölték, „Isten azonban feltámasztotta őt a halálból,” (Apostolok cselekedetei 3,16) hogy nekünk örök életünk lehessen. Az örök élet, melyet Krisztusba vetett hitünk következményeként kapunk, valójában magának Istennek az élete. „Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.” (1 János 5,11) Abban a pillanatban, amikor valaki hisz Krisztusban, Isten életének részesévé válik.

Másfelől viszont, ha nem hiszel Benne el fogsz veszni és nem lesz örök életed. „Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban” (1 János 5,12). A magyar „elveszni” görögül „apollumi”; ennek jelentése teljes pusztulás. A szó bibliai jelentése nem megsemmisülés, hanem folyamatos létezés a pusztulás és elveszettség állapotában. A nem hívők nem szűnnek meg létezni, nem válnak tudattalanná és nem semmisülnek meg. A lelkük örök pusztulásban fog élni. Nem ismerhetik meg és nem vallhatják sajátjukénak a változhatatlan isteni életet, mely Isten lényéből fakad. Ha ez életük végcélja, miért érdemes élni? Pál apostol ezért figyelmezteti olvasóit, hogy az ilyen emberek „örök pusztulással bűnhődnek az Úrtól és az ő dicső hatalmától” (2 Thesszalónika 1,9)

A legjobb és legbölcsebb dolog amit bárki is tehet az, hogy amint lehetősége van rá, hisz az Úr Jézus Krisztusban. Isten szeretete már megnyilvánult ajándékában, az Ő Fiában, és most válaszunkra vár. Fogadjuk meg Máté szavait: „Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják” (Máté 7,13-14)

Hívóként Pál apostol szavaiban találhatunk megnyugvást: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket

az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róma 8,38-39)

Gondolkodj el egy pillanatra...

A fejezetet elolvasva vizsgáld meg az életedet és válaszold meg az alábbi kérdéseket:

1. Valahol mélyen a szívedben van-e olyan dolog ami Isten számára vonzó lehet?
2. Találtál-e már helyet a szívedben Isten szeretete számára?
3. Mit adtál mostanában olyasvalakinek, aki arra teljesen méltatlan volt?